

ærede 5te Landstingsmand for 1ste Kreds (Bloug). Jeg har ikke troet og tror heller ikke endnu, at de Udtalelser, vi have hørt fra den ærede Minister og set fra ham i det andet Thing, kunne give Anledning til, at tro, at han vilde stille sig paa den Maade, som det ærede Medlem nævnedes, og jeg tror det saa meget mindre, fordi der i selve Valgmenighedslovens første Paragraf indeholdes en Bestemmelse, der giver Regjeringen Udgang til at negte sit Samtykke til Oprettelsen af Valgmenigheder. Denne Vej kan jo i Tilfælde — om saadanne skulde opstaa — hvor der ingen virkelig Trang findes, eller hvor der er bestemte Grunde til at ønske, at en Valgmenighed ikke bliver oprettet, benyttes af den høitærede Regjering. — Det er disse Grunde, ifølge hvilke jeg slutter mig til de Herrers, der have stillet Ændringsforslaget under Nr. 2, som jeg saaledes tillader mig at anbefale til Vedtagelse.

Saffner: De ærede Medlemmer, som have hørt det første Forædrag her i Salen i Dag, vilde vistnok finde det naturligt, at jeg begjærede Ordet for at imødegaa den meget stærke Betyndning, som det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Bloug) udflyngede imod mig, isøst en — hvad skal jeg kalde det — meget populær Form. Efter den Paatale, som denne Udtalelse har fundet fra den høitærede Formands Side, og efter den Erklæring, som den ærede Landstingsmand derefter afgav, skal jeg imidlertid ikke dvæle længere derved. Kun vil jeg tillade mig at gjøre en ganske kort Bemærkning i Anledning af det ærede Medlems Uttring. Han udtalte, at han troede, at Forslagsstillerne ikke havde tænkt over Virkningen af deres Ændringsforslag. Jeg beeder den ærede Landstingsmand være overbevist om, at naar jeg gjør et saadant Skridt som at stille et Ændringsforslag til et foreliggende Lovforslag, saa tænker jeg efter bedste Evne saavel over Forslagets Afvattelse som ogsaa over den Virkning, det muligt kunde have. Jeg tror i det Hele, at den ærede Landstingsmand tillægger dette Ændringsforslag en større Betyndning, end det virkelig fortjener, fordi han gaar ud fra en feil Forudsætning. Jeg tror, som det ogsaa blev udtalt af den ærede sidste Taler, at den ærede 5te Landstingsmand for 1ste Kreds har feilagtig opfattet den ærede Kultusministers Udtalelse i Mødet igaar. Jeg har i det Mindste ikke hørt — jeg har ikke haft Leilighed til at gennemløse Rigsdagsstenden — nogen Uttring igaar fra Kultusministerens Side, som tydede paa, at han, naar dette Ændringsforslag blev vedtaget, vilde være nødsaget til at indstille til Hs. Majestæt Kongen, at Lovforslaget ikke fik Sanction. Jeg har hørt den ærede Minister modsætte sig det stillede Ændringsforslag med det dertil hørende Underændringsforslag, og jeg har hørt ham meget varmt anbefale at vedtage Lovforslaget i den Form, hvori det foreligger fra Re-

gjerungen, men jeg har heller ikke hørt Andet. Som sagt, jeg tror ikke, at dette Ændringsforslags Vedtagelse vil kunne berede Regjeringen nogen Bænsfelighed, og det har ikke været min Tanke ved at slutte mig til Forslaget at berede Regjeringen nogen som helst Bænsfelighed. Men jeg maa tilføie, at kan en saadan Opposition som den, der kan siges at ligge i at stille Ændringsforslaget, være svækkende for Regjeringen, saa skulde jeg meget beklage det. Forholdene ere imidlertid efter min Mening ingenlunde af den Natur, men selv om Regjeringen kun med Uvillie skulde se paa, at Ændringsforslaget blev vedtaget, vilde jeg dog under de nærværende Omstændigheder ikke afholde mig fra enten selv at stille det eller at slutte mig til Andre, der vilde stille det. Det er efter min Overbevisning en Samvittigheds Sag for mig at gjøre, hvad der staar i min Magt for at lette Dannelsen af Valgmenigheder paa de Steder, hvor der virkelig er Trang dertil, og jeg tror, at dette i væsentlig Grad vil lettes ved, at man indrymmer disse til Folketirkerne hørende Led en betinget Brug af Sognekirkerne. Jeg vil saaledes ikke være i Stand til at følge den ærede Landstingsmands Opfordring om at tage Ændringsforslaget tilbage.

Bloug: Hvis jeg maatte have gjort mig skyldig i nogen Misforstaaelse, saa er den ærede sidste Taler heller ikke fri for en saadan. Jeg har paa ingen Maade sagt, at han ikke har tænkt over det Ændringsforslag, han har stillet, det kunde aldrig falde mig ind at tilføie det ærede Medlem en saadan Fornærmelse, men jeg har sagt, at han ikke var sig bevidst i det Dieblit, han stillede det, at det vilde kunne have saadanne Følger, som jeg antager, at det vil have. Og jeg har ikke sagt, at det vilde blive Følgen af Forslagets Vedtagelse, — i det Mindste har jeg ikke villet sige det — at Regjeringen vilde negte Loven sin Sanction, men jeg sagde, at det kunde blive Følgen, og at jeg selv havde denne Opfattelse af Regjeringens Stilling. Læger jeg feil heri, staar Feiltagelsen for min egen Regning, jeg har ingen Kundskab om, hvad Regjeringen vil gjøre. Men hvad jeg hørte af den ærede Ministers Udtalelser igaar — desværre hørte jeg ikke det Hele — gav mig det Indtryk, at Ministeren bestemt modsatte sig dette Ændringsforslag. Det kan jo være muligt, at man af andre Hensyn, der ligge uden for denne Sag, vilde gaa ind paa det, det kunde jo være, at man ved nærmere Overveielse tog en anden Beslutning; man maa saa tidt — det veed det ærede Medlem lige saa godt som jeg — gaa ind paa Noget, som man ikke synes synderlig om. Jeg har ikke paa nogen Maade villet foregribe Regjeringens Stilling til denne Sag, men jeg har kun villet sige, hvad der kunde ske, og hvad der efter min Mening var det rimeligste, at der vilde ske; thi jeg vilde under lignende Om-